

④

K 11/111.

1924 - február - 2.

Drága Zsoltasom.

Ugye nagyon nézel - mikor elolvastad az
én nem várt levelemet? Én pedig írok, nem
valammi különösített orvól, de mert kikivárunkon
felőlem az érsés hídet semmi mellett.

Azt hiszem most tavasszal leny 9-éve - hogy
megismertelek és nagyon megzerettelek.

Akkor, ott az esküvőnkön különös hatásra
vidított irántad, valammi meghatottság
féle - amit lehet csak én magarájlam bele
a reám nézésedbe - de amit jól esett és
megöröltan jött felém - mert főképp,
finom munka voltam és nagyon magányos.

Ezrek a fölém feléd magarártott dráje
jó nézésnek vagok azóta is adósa.

- Valahog meg kell írnuuom Neked, hogy
magam mellett érezlek ma is mindig sok
csúf vilár önzetépeth és gőzölzött
semmiüket. Szeretném ezt az akkori -
meleg, féltő, szép nézésedet most - időn

és találszón át ^{napoként} vinga nézni Réád ari
kettőnk közül maradandótt finomságn
vagy éi félek — magányos.

~~Drága jó~~ — új szeretném ha gondolnál
néha reám, ha úrnál egyszer pár szó
arról - amiről arany - és éreznéd
hog lehetem szíva, zépeu öfött, gazdag
érzésem vagy arit - vinyavások - és
~~arit~~ ari nem a teyrapé.

Magányos? Élek. Várakozáson felül pl
mexiualtánu zédromlott életemet.

Az uram mindenem. Fáradozom, új-
energiárral, szeretettel, fanyatizmus
s egy nagy belül-viselt kárával sor-
somnak élek a versek és a képek
között. Eridemes és válytott sor-

ment magok, a versek és zépek a
képek. — És ugye milyen bölcs a dolgoz
rendje hog, egy egyszer nem vers - hanem
kép. Képeket minden szíva érésével

Drága n. 12. műterem.

csokolga
Csinszka.